

VIDA OLOTINA

REVISTA SETMANAL NACIONALISTA

SUMARI

Catalunya al Parlament: El transcendent discurs d'En Cambó.—En el Congreso: Figuras y momentos.—Clàssics i Sofistes: Fragment del proleg a la versió castellana, feta per Sanchez-Rivera, de la Pedagogia Social de Paul Natorp.—Pensaments de Josep Joubert.—Noticiari. Donatiu de l'Ajuntament

ANY II   NÚM. XLI
OLOT, 16 JUNY DE 1916

Handwritten signature or scribble at the bottom of the page.

Per subscripció i anuncis, i tota correspondència en general, adreçar-se al
Gerent de VIDA OLOTINA: «Lliga Regionalista», OLOT

CONDICIONS

Suscripció. . . . . 1'25 pessetes trimestre.
Número solt . . . . . 10 céntims.

ANUNCIS { Una plana. . . . . 5 pessetes
Meitat de plana. . . . . 3 »
Quart de plana . . . . . 2 »
Octau de plana . . . . . 1'50 »

DESCOMPTES

Per 6 insercions, el 10 %; per 12, el 25 % i per 24, el 50 %

ESQUELES MORTUORIES { Una plana. . . . . 6 pessetes
Meitat de plana . . . . . 4 »

Pagos a la bestreta

OBRES DE DONYA MARIA MONTESSORI

: : : Método de la Pedagogia Científica : : :
aplicado a la Educación de la Infancia

1 volum, tela, Ptes. 7'50

» rústica, » 6'00

— Manual Práctico del Método Montessori —

1 volum, tela, Ptes. 4

Els millors llibres d'orientació pedagògica.

Els millors llibres d'educació moderna.

Les comandes a la

CASA EDITORIAL ARALUCE

CORTS CATALANES, 392.--BARCELONA

VIDA OLOTINA

REVISTA SETMANAL NACIONALISTA

ANY II NÚM. XLI

OLOT, 16 JUNY DE 1916

CATALUNYA AL PARLAMENT

EL TRASCENDENT DISCURS D'EN CAMBÓ

Els governants espanyols no sols han perdut tota noció de la realitat, persistint en conduir al país per una via d'anacronisme que, en els actuals moments, constitueix un cas potser únic a Europa, sinó que fins van perdre aquella maquiavèlica habilitat que feu famosos els temps d'en Sagasta i en Cánovas. No sols se fan responsables de l'estat precari a que han devingut els altíssims interessos qual custodia retenen amb grotesca avarícia, sinó que aguditzen amb insuperable ineptitud els problemes interiors, condemnant-se a viure en perpetua inquietut.

L'experiència de lo ocorregut amb el govern del senyor Dato, el qual per sa inconcebible toçuderia en no voler atendre les peticions catalanes visqué i morí amb afrentós vilipendi, lluny d'estimular al govern d'en Romanones a seguir un camí oposat no ha servit més que per a induir-lo a les més extravagants actituds no ja de despreci, com tenia el govern anterior, sinó de intemperant hostilitat vers Catalunya.

El resultat està a la vista i probablement pagarà molt cara el govern Romanones la seva inhàbil gosadía: proposant-se combatre a Catalunya, encarant-se durament contra sa representació més fidel, com es la Lliga Regionalista, i contra sa riquesa més essencial, com es l'idioma, ha provocat una enorme exaltació de una i altra.

Concretant-nos ara a la Lliga, tenim que li ha proporcionat el major triomf electoral que mai hagués conseguit, deixant-la ademés en condicions de incalculable ventatja, per a eleccions futures; li ha suggerit la celebració de la Festa de la Unitat Catalana, de gloriosa i eficacíssima valor expansiva; i ha determinat

una agudització del problema nacionalista català el qual ara ha pogut plantejar-se íntegrament i amb claretat dintre del Parlament.

I, en aquest, acaba de proporcionar a n'en Cambó, l'orador essencial de Catalunya, el més formidable triomf que hagi conseguit en sa genial actuació política, per mitjà d'un discurs dels millors que hagi escoltat el parlament espanyol.

* * *

Fer una síntesi de la sobirana oració parlamentària d'En Cambó es cosa difícil perquè constitueix un macís tan compacte de afirmacions que, al intentar condensar-les, el pensament s'en va irresistiblement cap a l'operació inversa, i per això, no tenim ara espai ni temps suficients.

Altrement, si bé es de una evidència clara que el discurs del cap de la minoria regionalista del Congrés ha produït l'esquerdament del castell d'ivori en el qual se tancà el govern quan rebé al Senat la valenta embransida del digníssim president de la Lliga senyor Abadal; es encara prematura una inventaria dels fruits que seràn obtinguts en aquesta etapa de Corts a la qual el discurs d'En Cambó hi ha donat amb escreix la tasca que pot complir.

Limitem-nos avui a donar una notícia autèntica de l'impresió que el verb de Catalunya causà en el Parlament reproduint les següents notes, força sinceres i nobles, del diari maurista «La Acción». També pot servir la publicació d'aquestes notes de vivent testimoni de la fonda divergència de criteri que sempre s'observa entre les altes mentalitats mauristes i sos satèlits provincians, posats ara en evidència per un desgraciat document del *Directorio Provincial* del partit a Barcelona.

EN EL CONGRESO

FIGURAS Y MOMENTOS

Una gran expectación en la Cámara, un lleno rebosante en los escaños y en las tribunas. El señor Cambó se levanta a hablar para defender la enmienda que la minoría regionalista de Cataluña presenta al dictamen de contestación al discurso de la Corona.

Plena confirmación del discurso del 21 de Mayo y de la enmienda ha de ser este otro discurso del señor Cambó. Con ello, ya pueden tenerse elementos de juicio suficientes para augurar a la intervención del señor Cambó en el debate político una trascendencia culminante en este momento crítico de España.

Sobrio de palabra, como es en el costumbre, él señor Cambó propugna

en su exordio clarísimo una causa de sinceridad. Si a practicarla acierta el diputado catalán, ya irá ganando eso la doctrina regionalista no circunscrita a Cataluña, pero extendida y difusa en toda la nación española.

La primera parte del discurso del señor Cambó es una definición clara, precisa, escueta, del regionalismo. Y con una ecuanimidad que gana la atención de la Cámara, el señor Cambó habla del patriotismo regional como medula de los sistemas políticos y de la vida nacional. Sobre el pie forzado de un problema regionalista general, el señor Cambó sienta una afirmación rotunda: no hay un problema regional; hay varios problemas regionales. A lo sumo, están latentes aquellos que no son el problema regionalista catalán.

Y como los hechos vivos producen el encono y la pasión, este problema ha desatado rencores, insanias, iracundias lamentables.

Quizá abajo, en los escaños, haya sido aguantada con hosquedad y sufrida con dolor la acometida y el varapalo que el señor Cambó ha lanzado contra la ficción y la farsa política ambiente... España, la España sana, la España que trabaja y que padece, la España divorciada de los gobiernos que no gobiernan, esa España ¿como no ha de asentir a la afirmación del señor Cambó cuando ha fustigado con el látigo de su palabra de ariete el vicio de un sistema parlamentario falseado, prostituido, vacío de toda esencia democrática?...

En este punto, fundamental de la vida española, coincidirá la unanimidad del país. Podremos luego asentir o no a las modalidades en que se manifieste la tesis que el señor Cambó mantiene, pero la iniciación de la terapéutica que el orador cree virtualísima, eficaz, no puede ser ni más cabal, ni más acertada. Sobre la base de todo lo que sea una fuerte, poderosa y radical triaca para sanar del mal endémico de las ficciones políticas— más grave que todos porque mientras él subsista no desaparecerán los demás—, se puede levantar opulenta i valiente fábrica de prosperidad nacional.

¡Tremenda lección la que está dando en estos momentos el señor Cambó a los políticos profesionales que vienen turnando en el Poder, estérilmente para el bien del país!... Si de Catalunya ha de venir la piedra angular de este hermoso edificio en que el alma de la patria debe tener su morada, venga enhorabuena de la cantera catalana.

No vayamos, so pretexto mitad pueril, mitad demente de exaltar un patriotismo mal entendido, a desdeñar el comienzo de un tratamiento cura-

tivo que puede salvar la vida nacional, atenazada hoy por la ficción que el señor Cambó acusa con bizarria.

* * *

Hay en la Cámara menos animación que el día anterior. Ello es explicable dado que para la bullanga que asiste a las sesiones parlamentarias ya está truncado el interés del discurso del señor Cambó. Ha bastado a los cultivadores del tópico «separatista» escuchar unas cuantas frases al vervo del catalanismo para fallar el grave pleito. Y así, hoy dicen que ya no emocionará el debate... Preferible sería esperar un poco, y en el entretanto escuchar al señor Cambó. Escuchémosle nosotros, que estamos limpios de prejuicio, libres de toda hipoteca intelectual y de conciencia...

Prosigue el señor Cambó su discurso, y encuadra su tesis en un marco de generalidad. El señor Cambó insiste con reiteración digna de notarse en dar al problema regionalista un aspecto nacional. Claro está que a renglón seguido el señor Cambó circunscribe la cuestión a Cataluña. Y bien; puede haber en ello una intención dañina insana; es cierto. Mas ¿que otra región ha planteado ante el Parlamento el problema de su regionalismo?... No hay patrón al cual amoldar el problema sinó el patrón catalán. Un «ironista de saldo» diría que solo hay el patrón de Tarrasa...

Pues a ese patrón hay que ajustar el negocio. No echemos sobre el señor Cambó la inculpación de que «barre para adentro». Que todos hemos puesto nuestra mano pecadora en echar las barreduras sobre las puertas de Cataluña.

Recorre con la memoria evocadora el señor Cambó la odisea de las aspiraciones catalanistas. Urge agregar que los acentos del señor Cambó, tan pesimistas, tan lúgubres, tan tristes, no son acentos catalanistas, son lamentaciones vivas y sangrantes de toda la nación española. Que no son de Cataluña sola los dolores y las lacerias y las tenebreces. Que gime España entera en un mismo estertor, a cuyo trance la atrajeron las oligarquías mansas y difusas que treparon al Poder y desnaturalizan el sistema y hacen zozobrar con sus falsías los inmarcesibles prestigios del Régimen.

Escribimos estas líneas al sesgo de la sesión, mientras el señor Cambó habla... Sirva ello de disculpa a la posible falta de coherencia y de concatenación de estas impresiones.

El señor Cambó, con su aspereza de voz y de entonación, está pro-

nunciando palabras que, por sonar tan pocas veces en el Parlamento, por ser dichas al amparo de tanta justicia, por nacer en momentos tan trascendentales de la vida española, tienen ecos apocalípticos que llaman a honda reflexión...

No habla el parlamentario español de Cataluña. Aguileno, el señor Cambó se ha remontado a elevadas regiones del ideal y habla de España. ¡Que tremendas realidades están saliendo de los labios del señor Cambó! Tantas, que es el diputado catalán un nuevo clarín que llama a somatén a los españoles todos para que estén prevenidos, para que esquiven el «contacto espiritual mas leve» con las ficciones que gobiernan.

Cambó está proclamando ante la faz de su país que en el desaliento que en el ánimo nacional infundieron los viejos partidos no puede colaborar Cataluña. Cataluña quiere una vida ubérrima, la vida que merece España. Si España quiere salvarse, en esta hora suprema las regiones deben seguir el ejemplo de Cataluña. Eso es todo. Y eso no puede ser más hidalgo cuando la salud de un país está en crisis.

El señor Cambó está felicísimo de palabra. En tonos enérgicos, pero matizados, plantea las cuestiones con justa precisión. La Cámara, repleta, demuestra una atención y un interés enormes. Las últimas frases del señor Cambó son de un parlamentarismo cabal. No son una amenaza ni una timidez. Son un clamor de ciudadanía, que no podemos menos de aplaudir.

CLASSICS I SOFISTES

FRAGMENT DEL PROLEG A LA VERSIÓ CASTELLANA, FETA PER
SANCHEZ-RIVERA, DE LA PEDAGOGÍA SOCIAL DE PAUL NATORP

La versió castellana de la Pedagogia Social presenta al públic nostre un llibre de filosofia verament clàssica. El nom de l'autor, el professor Natorp, és, entre nosaltres, força conegut. No ho és sens dupte, tant son pensament. Això és degut, primerament, a la dificultat de l'idioma, però tal volta també a la poca afició dels espanyols d'avui, encara, per l'especulació seriosa i metòdica. La dificultat de l'idioma, bones traduccions la vencen un poc—i aquesta del Sr. Sánchez Rivero és excel·lent: però ¿com

poder vèncer el desafecte a la reflexió, còm minvar l'aprehensió i la temor que ens infón un bon llibre? Però s'ha de creure que aquest estat d'ànim comença de decaure. En la generació nostra es percebeix un anhel sincer per a la coneixença. Aquest anhel es manifesta sobre tot per allò que té de crític. En molts ja s'aferma la sospita que el nodriment intel·lectual de l'anterior generació, el llibre de vulgarització pseudo-científica, o de divagació místico-personal, no fóra cosa encoratjadora per a esperits que veritablement aspiren a sumar-se el gran corrent de la cultura. Mes aquesta sospita crítica té un aspecte positiu: ella albira també que lo central de la humanitat està en altre lloc, i que ses dèus eternes de juvenesa corren per altres direccions: ella albira la valor fonamental del clacissisme.

Alló que a l'home l'eleva infinitament per damunt de sa individualitat biològica, és sa capacitat d'exir-se d'ell mateix i crear objectes. L'interès per als objectes és una nota fonamental de l'esperit clàssic, mentre que el moure's en la interioritat de l'individu és senyal d'afecció a lo volander, a allò que té la vida de trencadís i fragmentari.

Hi ha certament a la vida alguna cosa de contingent i momentani, un discontinu irreductible a fórmules permanents i universals, Però, en la seva essència, la vida és continuïtat, durada i persistència. D'aquesta continuïtat, l'home és capaç de dar-ne compte en la seva creació objectiva: l'home es capaç d'història. L'home pot fixar per tot temps, és a dir, fóra del temps, la continuïtat mateixa de sa labor racional; ell pot contemplar, en cosa d'un instant, el conjunt de formes espirituals que constitueixen son passat, i quant cerca en lo més fons de son ésser una definició adequada on s'expressi, no veu en ell mateix sinó un punt, un encreuament de diverses forces reals de l'història. Aquestes forces són moltes i molt fortes? En un sol home, hi ha un pesant sediment històric, un alt grau d'objectivitat? Doncs llavors, en ell i només llavors, hi ha un alt grau d'humanitat.

En tots temps, al costat dels esperits més fonament clàssics, n'han sorgit altres de mefistofèlics, negatius, arbitraris. Aquets són, tal vegada, la condició empírica d'aquells, la resistència que han de vèncer aquells per a la revelació pròpia. Enfront de Plató, els sofistes.

Si el clàssic abans que tot posa l'atenció a les coses, a les veritats, el Sofista posa atenció a les impresions de sa individualitat pelicular. El clàssic és un home per al qual existeix un món fóra d'ell. El sofista, un

home per al qual existeix només sa representació. El clàssic creu en la coneixença, en la veritat, en la bondat, en la beutat; sa filosofia, al cercar el fonament de totes aqueixes realitats, investiga les coses racionals creades per l'home, és filosofia objectiva. El sofista no creu en objectes racionals, universals i verdaders: sa filosofia no cerca sinó l'origen d'aqueixes il·lusions, i es reclou en el subjectivisme estret de la psicologia.

Per al clàssic l'història té un sentit, el realitzar la cultura humana, la continuïtat de la humanitat en ses produccions, per damunt del trànsit i varçós dels individus. Per al sofista la història és un llibre clos amb set segells; tot allò que fou una volta, deixà d'ésser per sempre més: el record és un estat altre de consciència, totalment distint; tot és individual i discontinu, tot és inestable i il·lusori, i no hi ha vida sinó en aquest biològic passar.

Cal elegir entre l'un sentit i l'altre? El sentit del sofista, apar de moment, el sà i veritable. S'orienta directament en la sola realitat immediata: l'individu humà el propi jo, l'esser intens del qual s'intueix directament. Tota altra cosa, la humanitat, la veritat, la justícia, la beutat, són idees, es diu: les ciències son determinacions útils, orgàniques; a les idees i als conceptes científics com a pures abstraccions, els manca realitat: són sinó funcions mentals, processos nerviosos cel·lulars. L'anhel científic més elemental, es rebel·la contra aquest anorreament d'objectivitat. Hi ha conceptes que'n diem verdaders, hi ha conceptes que en diem falsos. Amb quin dret, llavors, si són ambdós igual funcions mentals, processos nerviosos? Fòra bastant l'origen psicològic per decidir de la valor real o de la falsetat d'un concepte? Més l'elecció entre el clàssic i el sofista no es proposa tant sols. La realitat indubitable, i no dubtada jamai, del coneixement objectiu (Matemàtica, Física, Química, etc.) ens posa un problema: el problema de la veritat, de la lògica. Negar aquest problema, és com negar aquella realitat, La moderna sofística, el positivisme, deixa desarmada, desamparada sa amor més dolça, la ciència positiva, al refusar de cercar-li i dar-li un fonament lògic. Dar aquest fonament, però, és lo que s'ha proposat totjorns la filosofia clàssica, la de Sòcrates, Plató, Descartes Kant. L'idealisme científic, renaixent avui amb vigoria nova, s'ajunta a la mateixa corrent central de l'història de la Filosofia. A aquest moviment, com un de sos principals directors, pertany el professor Natorp.

MANUEL G. MORENTE

PENSAMENTS DE JOSEP JOUBERT

De l'educació

No es pas bó d'ensenyar la moral als infants tot jugant. Si deu haver-hi dins la vida humana, alguna cosa immutable i independent dels nostres gustos, de les nostres fantasies, de la nostra voluntat, es el deure. Aquesta es la fita que precisa no remoure jamai, la penya aont l'home se salva i aont el flux i reflux de nostres inclinacions deü estrellar-s'hi, fins en les tempestes de la sòrt i de les passions. Ens importa d'acostumar nostre esperit a considerar-lo com no devent jamai canviar de solidesa ni de lloc. No obstant dins la major part de les seves lliçons d'entreteniment, nostres últims moralistes, fan del dever una mena de joguet amb qui ells pretenen exercitar la joventut a fer bé. Ells li donen mil aspectes i sentant-lo damont l'arena movil de nostra imaginació o de nostra sensibilitat, ells volen ferne l'objecte de lo que hi ha de més lleuger i de més variable en nosaltres que és nostre plaer. No es pas aixís com deü tractar-se aquest gran negoci de nostra vida del qual dependeix tota la virtut. Es essencial de conduir-lo amb una gravetat profunda, constanta, uniforme i aixó importa no solsament a la felicitat dels homes, sinó als plaers mateixos de la infància. Hi ha dins l'ànima humana, des de el moment en que ella es forma, una part seriosa i també una altre lleugera i frívola. Els infants participen a l'ensempe de l'impuls que els retorna allà d'ont son vinguts i del progrés que s'els emporta a ont ells deuen anar. Ells senten la seva destinació llunyana, mes encara que no's recorden del seu orígen tant pròxim. Si hi ha al seu volt un moviment que'ls distreu, hi ha devant d'ells una llum que'ls atrau, llum tan conforme a llur natura, que sense distingir-la netament, tot lo que en participa els sedueix. Lo sublim de tots els genres, tant de paraules com de sentiments, els causa sempre plaer; tots li paguen el tribut d'una cega admiració. Vosaltres no sabrieu, doncs satisfer totes llurs necessitats, buscant entretenir-los amb un eternal enjogassament. Llur esperit vol reposar-s'en; i quan vosaltres els presenteu com a divertit lo que per la seva naturalesa es seriós; quan vosaltres els feu practicar en joc i com un divertiment lo que deu esser practicat posadament i com un sacrifici, ells senten a pesar d'ells i a pesar vostre, en la seva conducta el malestar secret i el descontentament involuntari d'una falsa oposició.

No mostreu als infants només que lo que es simple per por de destruir el seu gust i només lo que es innocent per por de destruir el seu cor. Allunyeu d'ells aquesta moral que s'assembla a l'aigua estancada i no els hi feu beure mes que aigües vives.

PERE AUBERT
Impressor—Olot

Fàbrica de Gas. - Girona

VENDA DE

CARBÓ DE COK

Telefón { Comarcal GIRONA, 54
Interurbà id. 33

També s'en ven a **OLOT**:
Carboneries **JOAN RIGAT**,
(a) **Xurri**, carrer Hospici, 9
i demés que tinguin anunci de
la fàbrica en son establiment.

QVADERNS D'ESTVDI

Aquesta Revista formarà anualment dos volums d'unes 400 pàgines cada un. La publicació es farà cada mes, llevat els de Juliol, Agost i Setembre, en fascicles d'un mínim de 80 pàgines.

***

Preu de subscripció anual 4 ptes.

Número solt, 50 cèntims

***

Venda i subscripció a Olot:

LLIBRERIA BONET

Carrer Major, n.º 3

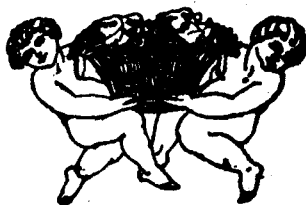
PIU ORRI

S. Esteve, 12

Camiseria, Corbateria,
Genres de Punt

Grands assortits
a preus econòmics de
Llanes, Sedes i Cotons

Celler Olotí

Casa recomanada per a
vins de tota confiança

Olis, sabons i comestibles
de primera qualitat

***

Passeig de Blay (Firal), 52
(Davant del Teatró)

D. Juan Comes Cerqueda

ABOGADO

Falleció el día 19 de Mayo de 1916

a la edad de 79 años

HABIENDO RECIBIDO LOS SANTOS SACRAMENTOS Y LA BENDICIÓN APOSTÓLICA

—E. P. D.—

Sus afligidos hija D.ª Carmen, hijo político D. José Teixidor y Surroca, nietos Mercedes. Manuel, Conchita, María, Juan y Joaquina, sobrinos, primos y demás parientes (ausentes), ruegan a sus amigos y conocidos lo recuerden en sus oraciones y se dignen asistir a los **Oficios de Entierro y Funerales** que, en sufragio de su alma, se celebrarán en la Parroquial Iglesia de esta ciudad, a las ocho y media del día 19 del actual, y a alguna de las **Misas** que con el mismo fin se celebrarán en la dicha Iglesia el día siguiente, 20, de seis a doce de la mañana.

Olot, Junio de 1916

Por respeto a la santidad del templo el duelo se da por despedido.

Los Excmos. e Ilms. Sres. Nuncio Apostólico, Arzobispo de Tarragona y los Obispos de Gerona, Barcelona, Seo de Urgel y Córdoba, conceden 100 y 50 días de indulgencia, respectivamente, a sus diócesanos por cualquier acto de piedad que apliquen por el eterno descanso del difunto.

NOTICIARI

ADICIÓ AL NUM. XLI DE VIDA OLOTINA

El dimecres dia 14 de Juny nostre Ajuntament celebrà sessió de primera convocatòria baix la presidència del Arcalde Sr. Tresserras i assistint-hi els regidors senyors Descals, Puig, Bassols, Bolós, Barnadas, Mir, Legares, Mató i Bretcha.

Aprovada l'ordre del dia de la sessió anterior, se llegí una comunicació del Sr. Quefe de la companyia de Bombers proposant l'ingrés de varis individus. Se accedí a lo sollicitat.

S'aprovà l'informe de la Comissió Consums en la sollicitud de la senyora Cels del mas (Les Mores) interessant un concert per a les especies destinades al ús particular de la seva familia.

Informe de la mateixa Comissió en la sollicitud de la Sra. Vda. de Vilà per a el canvi de nom del dipòsit domèstic de vins autoritzat a D. Josep Vilà.

Quedà aprovat un informe de la Comissió Central en la proposició de varis senyors regidors referent a la assistència dels quefes de les dependències als actes civic-relli-giosos.

Passà a Foment una sollicitud

de la Junta Directiva de la «Liga Española de Educación Familiar» demanant que's posi aigua en el pis segón del Hospici per a autencions d'higiene escolar.

Sollicitud de D. Isidre Bolumar interessant el lloc n.º 8 de la Plaça Mercat per a instalar una taula de venda de pastes per a sopa.

Preguem al Sr. Arcalde se serveixi començar les sessions amb mes puntualitat puix aquesta en lloc de les sis començà a les set siguent un gran inconvenient per el reporter que fa dita informació.

=

Nostre bon amic el conegut fabricant de paper de S. Joan les Fonts, D. Rafel Torras, ha fet ofrena a la Mancomunitat de Catalunya, dos centes mil truites procedentes del Park Sofia, tenim entés que dites especies seràn repartides entre els rius Fluviá, Ter, Freser i estany de Banyoles.

Plau-nos manifestar nostre més gran satisfacció vers dit senyor, pel hermós donatiu segurs que tots els olotin ne restaràn ben agraits.

=

En nostre estimat confrare «Germanor» de Santiago de Chile hi llegim lo següent.

«Durant els dies de la Setmana Santa va estar exposat en el aparador de la Casa Francesa, un hermos alt relleu figurant el darrer àpet de Jesucrist amb sos deixebles, obra del notable escultor olotí en Ramón Roura, i que cridà merescudament l'atenció del públic.»

«El conjunt de l'obra es armonios destacant-se les figures de primer terme d'un vigor extraordinari i d'una factura ferma en la que deixa entreveure que l'autor perteneix a lo que podríem dir-ne l'escola olotina que's la que ha donat a Catalunya i a Espanya entera els més grans artistes en l'art de Prexiteles.»

«El decorat de l'esmentat relleu fet amb molta pulcritut i una justesa gran en la imitació a retaula es treball d'un altre artista olotí, el jove decorador en Emili Moliné.»

«Felicitem a nostres amics i els hi desitjem gloria i profit.»

Ens plau en gran manera veure honarat l'art olotí per aquets nostres distingits compatricis.

En el veï poble de Sant Privat regna gran entusiasme per la romeria que ha de celebrar-se per el Septembre, a Ntra. Sra. de les Olletas.

Aquesta festa serà precedida per nostre Sr. Bisbe Dr. Francisco de P. Mas.

En els dies de Pasqua la societat «Industria y Comercio» obsequià an els seus socis amb uns esplèndits balls i en la nit del dilluns amb una escullida audició de sardanes que tingueren lloc en el bonic jardí que posseeix dita societat, vegent-se per lo tant sumament concorregudes.

En el saló teatre del col·legi dels R. R. P. P. Escolapis, s'hi representà diumenge per la secció d'aficionats de la societat «Art i Sport» l'hermos drama «La Pilarica».

La nombrosa concorrencia que hi assistí ne sortí altament satisfeta.

Ahir dijous s'uniren amb l'indisoluble llas del Sant Matrimoni, en la iglesia de Ntra. Sra. del Tura de nostra ciutat, el distingit jove Dr. D. Joaquim Danés Torras i la bella senyoreta María Llongarriu.

Al felicitar als novells esposos els hi desitjem una intermenable lluna de mel.

En el «Centre Catòlic» s'hi representà diumenge per la secció dels novells aficionats l'anunciada funció, sent molt del agrado de la regular concorrencia que hi assistí.

El *joc de café* que se sorteijà en el «Ateneo Obrero» correspongué en el número 966.

Ens han vingut varies persones perquè des de el periòdic demanessim a nostre primera autoritat s'interessés per a que poguèssim sentir alguna vegada la xaranga del batalló d'Estella per lo qual ens en alegraríem molt.

==

Hem vist en nostre confrare *La Comarca* una queixa de varis veïns del Passeig de Blay sobres una barrera que te instalada en la fatxada cert propietari.

Ens adherim a dita queixa demanant a qui interessi la solució de dit assumpte.

==

Diumenge celebrarà sa festa, la Trinitat del poble de Batet essent contractada la orquestra «La Principal Olotina.»

==

Per a diumenge està contractada la orquestra «La Municipal Olotina» per a tocar en el poble de Castellfullit de la Roca com també per la nit en Sant Joan les Fonts.

==

Per a les pròximes festes de Ntra. Sra. del Tura la Societat «Concentració Republicana» ha contractat una orquestra de Palafrugell per lo qual ens en alegrem.

==

Durant aquestos dies de Pasqua ha visitat nostra Ciutat un nombrós gròp excursionista de «Premià de Mar» hospedant-se en el Hotel

Europa; quedaren satisfets de nostra comarca.

==

El concert que donà a Girona, el dia 11 del corrent la *Orquestra Sinfónica* de Barcelona resultà molt concorregut, la qual deixà estasiats als aimants de la bella música que hi acudiren àvits de fruir de tals armoníes.

Les festes que en honor de la *Sinfónica* tingueren lloc en la mateixa, resultàren molt animades.

==

Dilluns a les déu del matí l'Inspector d'ensenyança D. Montserrat Torrent, donà una conferencia sobre la mateixa, en la Casa Consistorial de nostra ciutat, a la qual hi assistiren molts mestres del partit d'Olot, essent molt aplaudit.

Disertant i concorrens celebraren un banquet de germanor a la fonda Resplandis.

==

El digne professor de la Escola de Belles Arts de nostra ciutat en Ivo Pascual, invità dies passats als senyors Diputats Provincials i regidors a visitar els pgressos obtinguts, amb el nou mètode pedagògic, per els deixebles de la citada escola.

Verdaderament quedàren sorpresos dels notables treballs exposats, fruit de la incansable labor que han vingut realitzant durant el curs, deixebles i professors.

Ha mort a Vich, ont complia el servei militar, el nostra malaguanyat amic el jove Joan Badia.

Rèbin els atribulats pares i demés familia, nostre més sentit condol.

=

Aquesta setmana han tingut lloc a nostra ciutat les festes anonciades en el nombre passat amb molta concurrencia, tant les sardanes que en honor a l'Esperit Sant, se tocaren a la Plaça del Carme; les Sardanes que's ballaren en les ombrívoles fonts de Sant Roc en mitg d'una temperatura fresquívola i no gaire propia del temps, com la Festa dels Pescadors de Canya celebrada en el *Ateneo Obrero*, aixís com també la festa dels paletes i manobres en honor del seu Patró Sant Antoni.

=

Dimars passat, a les sis de la tarde se verificà l'enterro de nostre bon amic En Lluís Massoliver, en el qual hi assistí un nombrós acompanyament, prova de les moltes simpaties que gosava en nostra ciutat.

A la seva atribulada familia associem nostra més sentit pèsam i li desitjem una forta resignació per a suportar tant irreparable pèrdua.

=

El Penó Principal de la processó del dia de Corpus Christi, ha sigut confiat a la societat «Centre de Catòlics». No dubtem que degut als molts socis en que conta dita societat se veurà sumament concorreguda.

=

El pròxim dia 29 del corrent, festivitat de Sant Pere, la societat *Centro Obrero* d'aquesta ciutat celebrarà la festa commemoració de la seva fundació amb grans festeigs com son *sardanes* i peces de concert al matí a les delicioses fonts de Sant Roc; *concert vocal i instrumental* a la tarde en els salons de la societat i un *grandiós ball* a la nit.

=

Des de el 9 al 15 del corrent aquesta Sucursal de la Caixa de Pensions per a la Velleja i d'Estalvis, ha obert 9 llibretes noves, ha rebut per imposicions 10,753' pesetes, i n'ha pagat 22,112' per reintegres d'estalvi.

Durant la vinenta setmana actuarà de Vocal de torn D. Candi Torrent i Esquena.

=

Hem tingut ocasió de veurer les obres que's porten a cap per la canalització del salt d'aigua del «Pont Trencat» i havem pogut admirar la rapidesa en que s'efectuen, puix està acabada la primera foradada de 80 metres de llargada.

=

La «Lliga Regionalista» d'Olot i sa comarca i la redacció de VIDA OLOTINA han enviat dos telegrames felicitant a D. Francesc Cambó per el seu brillant discurs pronunciat en el Congrés dels Diputats en defensa de la causa catalana.

Àmb dues comunicacions han sigut contestades pel Sr. F. Cambó.